

1. Як Господь же довідався, що почули фарисеї, що Ісус учнів більше збирає та христить, як Іван,
2. хоч Ісус не христив Сам, а учні Його,
3. Він покинув Юдею та знову пішов у Галілею.
4. І потрібно було Самарію Йому переходити.
5. Отож, прибуває Він до самарійського міста, що зветься Сіхар, недалеко від поля, яке Яків був дав своєму синові Йосипові.
6. Там же була Яковава криниця. І Ісус, дорогою зморений, сів отак край криниці. Було коло години десь шостої.
7. Надходить ось жінка одна з Самарії набрати води. Ісус каже до неї: Дай напитись Мені!
8. Бо учні Його відійшли були в місто, щоб купити поживи.
9. Тоді каже Йому самарянка: Як же Ти, юдеянин будши, та просиш напитись від мене, самарянки? Бо юдеї не сходяться із самарянами.
10. Ісус відповів і промовив до неї: Коли б знала ти Божий дар, і Хто Той, Хто говорить тобі: Дай напитись Мені, ти б у Нього просила, і Він тобі дав би живої води.

11. Каже жінка до Нього: І черпака в Тебе, Пане, нема, а криниця глибока, звідки ж маєш Ти воду живу?

12. Чи Ти більший за нашого отця Якова, що нам дав цю криницю, і він сам із неї пив, і сини його, і худоба його?

13. Ісус відповів і сказав їй: Кожен, хто воду цю п'є, буде прагнути знову.

14. А хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повік, бо вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне.

15. Каже жінка до Нього: Дай мені, Пане, цієї води, щоб я пити не хотіла, і сюди не приходила брати.

16. Говорить до неї Ісус: Іди, поклич чоловіка свого та й вертайся сюди.

17. Жінка відповіла та й сказала: Чоловіка не маю... Відказав їй Ісус: Ти добре сказала: Чоловіка не маю.

18. Бо п'ятьох чоловіків ти мала, а той, кого маєш тепер, не муж він тобі. Це ти правду сказала.

19. Каже жінка до Нього: Бачу, Пане, що Пророк Ти.

20. Отці наші вклонялися Богу на цій ось горі, а ви твердите, що в Єрусалимі те місце, де потрібно вклонятись.

21. Ісус промовляє до неї: Повір, жінко, Мені, що надходить година, коли ні на горі цій, ані в Єрусалимі поклоняться Отцеві не будете ви.

22. Ви поклоняєтесь тому, чого ви не знаєте, ми поклоняємось тому, що знаємо, бо спасіння від юдеїв.

23. Але наступає година, і тепер вона є, коли богомільці правдиві поклоняться будуть Отцеві в душі та в правді, бо Отець Собі прагне таких богомільців.

24. Бог є Дух, і ті, що Йому поклоняються, повинні в душі та в правді поклоняться.

25. Відказує жінка Йому: Я знаю, що прийде Месія, що зветься Христос, як Він прийде, то все розповість нам.

26. Промовляє до неї Ісус: Це Я, що розмовляю з тобою...

27. І тоді надійшли Його учні, і дивувались, що з жінкою Він розмовляв. Проте жаден із них не спитав: Чого хочеш? або: Про що з нею говориш?

28. Покинула жінка тоді водоноса свого, і побігла до міста, та й людям говорить:

29. Ходіть но, побачте Того Чоловіка, що сказав мені все, що я вчинила. Чи Він не Христос?

30. І вони повиходили з міста, і до Нього прийшли.

31. Тим часом же учні просили Його та й казали: Учителю, їж!

32. А Він їм відказав: Я маю поживу на їдження, якої не знаєте ви.

33. Питали тоді один одного учні: Хіба хто приніс Йому їсти?

34. Ісус каже до них: Пожива Моя чинити волю Того, Хто послав Мене, і справу Його довершити.

35. Чи не кажете ви: Ще чотири от місяці, і настануть жнива? А Я вам кажу: Підійміть свої очі, та гляньте на ниви, як для жнив уже пополовіли вони!

36. А хто жне, той заплату бере, та збирає врожай в життя вічне, щоб хто сіє й хто жне разом раділи.

37. Бо про це поговорка правдива: Хто інший сіє, а хто інший жне.

38. Я вас жати послав, де ви не працювали: працювали інші, ви ж до їхньої праці ввійшли.

39. З того ж міста багато-хто із самарян в Нього ввірували через слово жінки, що свідчила: Він сказав мені все, що я вчинила була!

40. А коли самаряни до Нього прийшли, то благали Його, щоб у них позостався. І Він перебув там два дні.

41. Значно ж більш вони ввірували через слово Його.

42. А до жінки казали вони: Не за слово твоє ми вже віруємо, самі бо ми чули й пізнали, що справді Спаситель Він світу!

43. Як минуло ж два дні, Він ізвідти пішов в Галілею.

44. Сам бо свідчив Ісус, що не має пошани пророк у вітчизні своїй.

45. А коли Він прийшов в Галілею, Його прийняли галілеяни, побачивши все, що вчинив Він в Єрусалимі на святі, бо ходили на свято й вони.

46. Тоді знову прийшов Ісус у Кану Галілейську, де перемінив був Він воду на вино. І був там один царедворець, що син його хворів у Капернаумі.

47. Він, почувши, що Ісус із Юдеї прибув в Галілею, до Нього прийшов і благав Його, щоб пішов і сина йому вздоровив, бо мав той умерти.

48. Ісус же промовив до нього: Як знамен тих та чуд не побачите, не ввіруєте!

49. Царедворець говорить до Нього: Піди, Господи, поки не вмерла дитина моя!

50. Промовляє до нього Ісус: Іди, син твій живе! І повірив той слову, що до нього промовив Ісус, і пішов.

51. А коли ще в дорозі він був, то раби його перестріли його й сповістили, говорячи: Син твій живе.

52. А він їх запитав про годину, о котрій стало легше йому. Вони ж відказали до нього: Учора о сьомій годині гарячка покинула його.

53. Зрозумів тоді батько, що була то година, о котрій до нього промовив Ісус: Син твій живе. І ввірував сам і весь його дім.

54. Це знов друге знамено Ісус учинив, як вернувся до Галілеї з Юдеї.